

Sygn. akt. I A Ca 808/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Cesarz
Sędziowie:	SA Lilla Mateuszczyk [spr.] SO. Marta Witoszyńska [del.]
Protokolant:	sekr. sądowy Joanna Płoszaj

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2013 r. na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółka Akcyjna w Ł.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S., P. D. i I. D.

o zapłatę,

na skutek apelacji obu stron od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 25 kwietnia 2013 r., sygn. akt I C 297/12

I. z apelacji pozwanych zmienia zaskarżony wyrok w punktach 1., 2. i 4. sentencji w ten tylko sposób, że:

- kwotę 110.000 zł., o którą w punkcie 1. uchylony został nakaz zapłaty, podwyższa do kwoty 128.678,65 [sto dwadzieścia osiem tysięcy sześćset siedemdziesiąt osiem i 65/100] złotych oraz kwotę 10.230 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu obniża do kwoty 9.396 (dziewięć tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt sześć) zł;

- zasądzoną w punkcie 4. kwotę 3.030 zł. podwyższa do kwoty 3.964 [trzy tysiące dziewięćset sześćdziesiąt cztery] złote;

II. oddala apelację pozwanych w pozostałej części, a apelację strony powodowej w całości,

III. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego.

I A Ca 808/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa – (...) SA w Ł. [obecnie: (...) SA w Ł.], przedstawiając weksle własne in blanco podpisane przez (...) Spółkę z o.o. w S. oraz P. D. i I. D. jako poręczycieli [pozwani], zabezpieczające zobowiązania pozwanych wynikające z zawartych między stronami umów leasingu samochodów ciężarowych, wystąpiła z wnioskiem o wydanie nakazu

zapłaty w postępowaniu nakazowym, orzekającego o obowiązku solidarnej zapłaty na rzecz strony powodowej kwoty 242.395,78 zł. z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

W dniu 21 grudnia 2011 r. Sąd Okręgowy wydał w postępowaniu nakazowym nakaz zapłaty uwzględniający w całości powództwo. Po wniesieniu przez pozwanych zarzutów odwołujących się do stosunku podstawowego i merytorycznym rozpoznaniu sprawy, Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2013 r. częściowo uchylił wydany w prawie nakaz zapłaty, tj. w części zasądzającej solidarnie od pozwanych na rzecz strony powodowej kwotę 110.000 zł. wraz z ustawowymi odsetkami oraz zasądzającej kwotę 10.230 zł. tytułem kosztów procesu i w tym zakresie powództwo oddalił, w pozostałej zaś części nakaz zapłaty utrzymał w mocy, zniósł wzajemnie między stronami koszty zastępstwa procesowego i zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanych kwotę 3.030 zł. tytułem zwrotu pozostałych kosztów procesu.

Rozstrzygnięcie powyższe Sąd Okręgowy oparł na ustaleniach opisanych szczegółowo w uzasadnieniu wyroku. Ustalenia te Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne.

Pozwani w zarzutach podnieśli naruszenie przez stronę powodową art. 10 Prawa wekslowego przez wypełnienie weksli niezgodnie z deklaracjami wekslowymi, tj.:

- weksle wypełnione zostały na kwoty nie odpowiadające faktycznemu zadłużeniu pozwanych, a ponadto – strona powodowa nie dopełniła obowiązku wynikającego z art. 709¹³ § 2 kc nie wyznaczając pozwanej Spółce dodatkowego terminu do zapłacenia zaległości,

- nie zostało należycie pomniejszone zadłużenie pozwanych o wartość przejętych przez stronę powodową pojazdów będących przedmiotem umów leasingu [art. 709¹⁵ kc] przez przyjęcie do obliczenia korzyści uzyskanych ze sprzedaży samochodów jedynie ich ceny netto, a nie uwzględnienie podatku VAT w wysokości łącznej 110.000 zł., choć podatek ten został przez stronę powodową naliczony i uzyskany przy sprzedaży samochodów,

- pozwani bezzasadnie zostali obciążeni odsetkami stanowiącymi „koszt kredytu rzeczowego”,

- bezpodstawnie strona powodowa obciążyła pozwanych karami za bezumowne korzystanie z przedmiotów leasingu, choć pozwana Spółka nie opóźniła się z ich zwrotem.

Odnosząc się do przedstawionych zarzutów Sąd Okręgowy stwierdził, że uzasadniony jest jedynie zarzut bezzasadnego nie uwzględnienia przez stronę powodową podatku VAT przy obliczaniu wysokości korzyści uzyskanych ze sprzedaży samochodów i przez to nie pomniejszenie o kwotę tego podatku zadłużenia pozwanych.

§ 7 ust. 8 i pkt 2 ogólnych warunków umów leasingu stanowiąc, że należne finansującemu [stronie powodowej] od korzystającego [pozwanej Spółki] odszkodowanie winno być pomniejszone o korzyści rozumiane jako cena otrzymana ze sprzedaży przedmiotu leasingu, nie definiuje pojęcia „ceny”. Sąd zatem przyjął, że zastosować należy definicję ceny zawartą w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach, który stanowi, że ceną jest wartość wyrażona w jednostkach pieniężnych którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę, przy czym w cenie uwzględnia się podatek od towarów i usług oraz podatek akcyzowy. Podatek od towarów i usług [VAT] jest więc elementem cenotwórczym, zatem strona powodowa zobowiązana była odliczyć od długu pozwanych całą kwotę otrzymaną ze sprzedaży przedmiotów leasingu. Tym samym, jeśli wysokość tego podatku w cenie otrzymanej przez stronę powodową ze sprzedaży pojazdów wynosiła 110.000 zł., to zasadne było żądanie pozwanych pomniejszenia ich zadłużenia także o tą kwotę.

Z tej przyczyny Sąd Okręgowy uchylił nakaz zapłaty w zakresie obejmującym kwotę 110.000 zł. i powództwo w tej części oddalił.

Pozostałe zarzuty pozwanych Sąd uznał za nieuzasadnione i w tym zakresie utrzymał w mocy wydany w sprawie nakaz zapłaty..

Wbrew twierdzeniom pozwanych, strona powodowa pismami z dnia 3 marca 2009 r. wezwała pozwaną Spółkę i pozwanych poręczycieli do zapłaty należności wynikającej z rozwiązania zawartych umów leasingu w terminie do dnia 13 marca 2009 r., pod rygorem rozwiązania tych umów ze wszystkimi konsekwencjami prawnymi. W pismach tych zawarta była też informacja o tym, że od przeterminowanych należności naliczane są dalsze odsetki za zwłokę. W ten sposób strona powodowa dopełniła obowiązku udzielenia dodatkowego terminu i mogła, wobec jego nie dotrzymania przez pozwanych, skutecznie rozwiązać umowy leasingu i obciążyć pozwanych odszkodowaniem uregulowanym w owu leasingu oraz w art. 709¹⁵ kc. Na odszkodowanie to składają się wszystkie przewidziane w umowie, a nie zapłacone raty, pomniejszone o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i wskutek rozwiązania umowy leasingu.

Niezasadnie również, zdaniem Sądu Okręgowego, pozwani zarzucali, że strona powodowa winna pomniejszyć żądane od nich odszkodowanie nie o cenę uzyskaną ze sprzedaży pojazdów, a o ich wartość rynkową.

Powołując się na utrwalone orzecznictwo Sąd wyjaśnił, że cel kompensacyjny odszkodowania nie zostałby spełniony przez samo odzyskanie przedmiotów leasingu, skoro dla strony powodowej nie przedstawiają one żadnej wartości. Korzyścią natomiast jest dopiero zysk pochodzący ze sprzedaży przedmiotów leasingu. Przy tym – nie można oczekiwać od leasingodawcy ponadprzeciętnego wysiłku w poszukiwaniu kolejnego optymalnego nabywcy.

Zarzut pozwanych dotyczący obciążenia pozwanej Spółki karami umownymi za opóźnienie zwrotu przedmiotów leasingu stronie powodowej jest o tyle nieuzasadniony, że strona powodowa nie powiększała należnego jej odszkodowania o kary umowne w rozumieniu art. 484 kc, a dochodziła wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z przedmiotów leasingu za okres od 1 kwietnia do 11 maja 2009 r. – wynika to wprost z wystawionych przez stronę powodową faktur.

Niezasadnie też pozwani twierdzą, że nie pozostawali w opóźnieniu ze zwrotem pojazdów, skoro zwrócili je w terminie wyznaczonym przez stronę powodową. Strona pozwana została zobowiązana w treści oświadczeń strony powodowej o rozwiązaniu umów leasingu, do zwrotu pojazdów w terminie do dnia 31 marca 2009 r. Termin ten nie został zmieniony przez to, że między stronami toczyły się negocjacje w sprawie wznowienia umów leasingu. Pracownik strony powodowej – R. P., który drogą elektroniczną przekazał stronie pozwanej wiadomość o konieczności zwrotu pojazdów w terminie do dnia 15 maja 2009 r., nie był upoważniony do zmiany terminu zwrotu pojazdów. Nie można też przyjąć, by był on osobą czynną w lokalu przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 97 kc, ponieważ przepis ten nie odnosi się do czynności dokonywanych drogą elektroniczną z uwagi na nie spełnienie przewidzianego w tym przepisie kryterium przestrzenno-funkcjonalnego odnoszącego się do lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonego do obsługi publiczności. Pierwotnie wskazany termin zwrotu pojazdów był więc dla strony pozwanej wiążący, a wobec jego nie dotrzymania, strona powodowa była upoważniona do naliczenia należności za czas bezumownego pozostawiania pojazdów w posiadaniu pozwanej Spółki. Wskazanie nowego, późniejszego terminu zwrotu pojazdów można potraktować jako kolejne wezwanie do zwrotu pojazdów, wobec nie dotrzymania pierwotnie wyznaczonego terminu.

Nie znalazły też potwierdzenia w materiale dowodowym sprawy twierdzenia pozwanych, że strona powodowa nie przedstawiła szczegółowego rozliczenia, jakimi świadczeniami obciążyła pozwanych. W przedstawionym przez stronę powodową wyczeniu odszkodowania i rozliczenia umów wskazane zostało jakich konkretnie należności dochodzi i z jakich tytułów. Są to: nie zapłacone raty leasingowe i odsetki od zafakturowanych i nie zapłaconych rat, pomniejszone o korzyści, tj. cenę uzyskaną ze sprzedaży pojazdów, dyskonto i dokonaną przez pozwaną Spółkę wpłatę kwoty 52.971,62 zł.

Ponadto – strona powodowa wykazała, że koszt „kredytu rzeczowego” nie został przez nią wliczony w odszkodowanie. Koszt „kredytu rzeczowego”, czyli odsetki od przyszłych rat, których strona powodowa nie ponosiła w związku ze spłatą przed terminem kredytu z uzyskanego od strony pozwanej odszkodowania, to w istocie dyskonto, które wyczone

zostało przez stronę powodową za okres od dnia faktycznie dokonanej zapłaty do dnia przewidywanej zapłaty i o wysokość tego dyskonta pomniejszone zostało należne stronie powodowej odszkodowanie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc.

Od wyroku Sądu Okręgowego apelację wniosły obie strony.

Strona powodowa zaskarżyła wyrok w części uchylającej nakaz zapłaty do wysokości kwoty 110.000 zł. wraz z ustawowymi odsetkami i oddalającej powództwo w tym zakresie oraz w części zasądzającej kwotę 10.230 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu, a także w zakresie orzeczenia o wzajemnym zniesieniu między stronami kosztów zastępstwa procesowego i zasądzeniu na rzecz pozwanych kwoty 3.030 zł. tytułem zwrotu pozostałych kosztów procesu.

Zarzuciła naruszenie art. 709¹⁵ kc oraz § 7 ust. 8 pkt 2 owu leasingu przez przyjęcie, że korzyść uzyskana przez finansującego, o którą należy pomniejszyć odszkodowanie korzystającego, winna być pomniejszona o kwotę podatku VAT przypadającego z tytułu sprzedaży pojazdów stanowiących przedmiot leasingu oraz naruszenie art. 65 § 2 kc polegające na dosłownej interpretacji postanowień § 7 ust. 8 pkt 2 owu leasingu, bez badania celu, jakim te postanowienia winny służyć.

Wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, bądź o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Pozwani zaskarżyli wyrok w części uwzględniającej powództwo i orzekającej o kosztach procesu zarzucając naruszenie:

- art. 10 ustawy Prawo wekslowe w zw. z art. 709¹⁵ kc przez nie pomniejszenie zadłużenia wekslowego względem pozwanych o ustaloną przez stronę powodową wartość rynkową pojazdów i o odsetki od rat leasingowych stanowiących koszt „kredytu rzeczowego”,

- błędne przyjęcie, że zwrot pojazdów nastąpił z opóźnieniem, mającym miejsce w okresie od 1 kwietnia do 11 maja 2009 r., co uzasadniało obciążenie pozwanych opłatą za bezumowne korzystanie z przedmiotów leasingu [karą umowną],

- art. 97 kc przez przyjęcie, że pracownik strony powodowej, oddelegowany do kontaktów z pozwaną Spółką, nie był osobą czynną w lokalu przedsiębiorstwa w rozumieniu tego przepisu,

i z ostrożności procesowej

- art. 484 § 1 kc i § 7 ust. 12 owu leasingu przez przyjęcie, że opłaty za bezumowne korzystanie z przedmiotów leasingu nie stanowiły w sensie prawnym kar umownych,

- art. 484 § 2 kc w zw. z art. 5 kc przez nie miarkowanie kar umownych za opóźnienie w zwrocie przedmiotów leasingu.

W konkluzji pozwani wnieśli o zmianę wyroku poprzez uchylenie nakazu zapłaty w całości i oddalenie powództwa oraz o stosowną zmianę rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Sąd Apelacyjny zważył:

Za uzasadnioną uznać należało tylko apelację pozwanych i to jedynie w części kwestionującej rozstrzygnięcie o zasadności roszczenia strony powodowej o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z przedmiotów leasingu, w wysokości 18.668,65 zł.

Sąd Apelacyjny podziela pogląd Sądu Okręgowego co do tego, że § 7 ust. 12 owu leasingu ustanawiał obowiązek zapłaty przez leasingobiorcę na rzecz leasingodawcy nie kary umownej za zwłokę w zwrocie przedmiotów leasingu, a opłaty za bezumowne z nich korzystanie, błędnie tylko nazwanej karą umowną. Świadczy o tym odniesienie tego

obowiązku do „bezumownego korzystania”, a nie zwłoki w zwrocie przedmiotów leasingu oraz ustalenie tej opłaty w wysokości 1/30 średniej miesięcznej opłaty leasingowej za każdy dzień pozostawiania przedmiotu leasingu w posiadaniu leasingobiorcy po wyznaczonym terminie zwrotu.

Zgodzić się jednak trzeba z apelującymi, że – mimo wyznaczenia terminu zwrotu pojazdów do dnia 31 marca 2009 r. w oświadczeniu strony powodowej o rozwiązaniu łączących strony umów leasingu – fakt, iż strony podjęły negocjacje o wznowienie umów, zatem wobec możliwości pozostawienia pojazdów w posiadaniu pozwanej Spółki, termin ten musiał stracić swoją aktualność. Nieracjonalne byłoby bowiem dokonanie zwrotu pojazdów w tym terminie po to, by po ewentualnym wznowieniu umów na powrót je przejmować. Przy tym, w okresie trwania negocjacji, strona powodowa i tak nie podejmowałaby decyzji o ich odsprzedaży lub o zawarciu umowy o ich leasing z innym kontrahentem, a to wobec możliwości wznowienia umowy z pozwaną Spółką. Sama strona powodowa zresztą nie traktowała tego terminu jako obowiązującego w okresie trwania negocjacji, skoro nie ponaglała zwrotu pojazdów, ani też – wbrew zwyczajowi zawiadamiania firmy windykacyjnej o potrzebie przejęcia pojazdów bezpośrednio po upływie wyznaczonego terminu – firmy windykacyjnej o tej potrzebie nie powiadomiła. Wobec fiaska negocjacji, strona powodowa, mailem z dnia 4 maja 2009 r., wskazała pozwanej Spółce nowy termin zwrotu pojazdów w dniach 11-15 maja 2009 r. i ten termin został przez pozwaną Spółkę dotrzymany.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, wskazanie pozwanej Spółce nowego terminu zwrotu pojazdów było zarazem zmianą terminu wskazanego w oświadczeniu o rozwiązaniu umów leasingu. R. P., który był nadawcą maila z 4 maja 2009 r., był oddelegowany przez stronę powodową do obsługi umów łączących strony. Przyjąc zatem trzeba, że termin ten skonsultował z osobami upoważnionymi do podejmowania tego rodzaju decyzji. Sąd Apelacyjny nie podziela poglądu Sądu Okręgowego co do tego, że nie był on „osobą czynną w lokalu przedsiębiorstwa”, umocowaną, w rozumieniu art. 97 kc, do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa. W dobie powszechnego korzystania z internetu jako przekątnika nie tylko informacji, ale i decyzji, odwoływanie się do kryterium przestrzenno-funkcjonalnego lokalu przedsiębiorstwa traci na aktualności. Dla uznania za wiążący nowego terminu wskazanego przez R. P. wystarczające było to, że był osobą wyznaczoną przez stronę powodową do kontaktów z pozwaną Spółką w kwestiach związanych z realizacją łączących strony umów, a kwestia wyznaczenia terminu zwrotu pojazdów należała do kategorii czynności, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług strony powodowej.

Zważywszy powyższe Sąd Apelacyjny zmienił, na podstawie art. 386 § 1 kpc, zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że kwotę, o którą uchylony został nakaz zapłaty, podwyższył o kwotę 18.668,65 zł. stanowiącą, ustaloną przez stronę powodową, sumę opłat za bezumowne korzystanie z pojazdów w okresie od 1 kwietnia 2009 r. do daty ich zwrotu, tj. 12 maja 2009 r., czyli do kwoty 128.678,65 zł., co oznacza zarazem oddalenie powództwa w tej części, zgodnie z brzmieniem pkt 1 sentencji zaskarżonego wyroku.

Na podstawie art. 100 kpc zmianie też uległo rozstrzygnięcie o kosztach procesu, stosownie do zmiany rozstrzygnięcia w zakresie kwoty głównej, poprzez obniżenie z kwoty 10.230 zł. do 9.396 zł. wysokości kosztów, do zwrotu których na rzecz strony powodowej pozwani zostali zobowiązani i poprzez podwyższenie do kwoty 3.964 zł. pozostałych kosztów procesu, do których zwrotu na rzecz na rzecz pozwanych zobowiązała została strona powodowa.

Apelacja pozwanych w pozostałej części jest nieuzasadniona.

Wbrew zarzutom apelacji, strona powodowa pomniejszyła wysokość świadczenia należnego jej od pozwanej Spółki w związku z rozwiązaniem umów leasingu o korzyści uzyskane wskutek rozwiązania umowy przed terminem. Do korzyści tych należy wartość pojazdów zwróconych przez pozwaną Spółkę, sprzedanych przez stronę powodową innemu nabywcy oraz tzw. koszt kredytu rzeczowego, obejmujący odsetki od przyszłych rat kredytu zaciągniętego przez leasingodawcę na zakup przedmiotów leasingu, nie ponoszone przez stronę powodową wskutek spłaty kredytu przed terminem.

W apelacji pozwani zarzucają błędne przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że wysokość korzyści strony powodowej określa nie wartość pojazdów uzyskana w następstwie ich sprzedaży, a wartość rynkowa pojazdów, ustalana na podstawie wyceny dokonywanej przez ekspertów. Poglądu tego przyjąć nie można.

Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, że realną korzyścią strony powodowej jest cena pojazdów uzyskana z ich sprzedaży. § 7 ust. 8 pkt 2 owu leasingu wprost stanowi, że finansujący [leasingodawca] pomniejszy kwotę odszkodowania m.in. o korzyści wynikające z rozwiązania umowy leasingu, pod warunkiem sprzedaży przedmiotu leasingu. Korzyści te są rozumiane jako cena uzyskana ze sprzedaży przedmiotu leasingu.

Wartość rynkowa pojazdów określona drogą ich szacunku przez eksperta jest hipotetyczna i niekoniecznie musi znaleźć odbicie w rzeczywistości, zaś cena uzyskana w wyniku transakcji sprzedaży ma cechy ceny rynkowej. Poszukiwanie nabywców, którzy uiściliby cenę odpowiadającą cenie oszacowanej przez eksperta mogłoby się łączyć z odłożeniem sprzedaży w czasie, co nie tylko przekładałoby się na obniżenie ceny pojazdów, ale także opóźniałoby, w nieprzewidywalnym okresie, ostateczne rozliczenie rozwiązanych umów. Ponadto – jak słusznie podniósł Sąd – wymagałoby ponadprzeciętnego wysiłku w poszukiwaniu kolejnych nabywców, do czego leasingodawca nie jest zobowiązany, zwłaszcza że i to oznaczałoby ponoszenie dodatkowych kosztów.

Do korzyści, o które winna być pomniejszona przez leasingodawcę kwota należnego mu odszkodowania, należą też korzyści wynikające z zapłaty przed terminem wszystkich przewidzianych w umowie leasingu, a nie zapłaconych rat leasingowych. Korzyści te rozumiane są jako dyskonto odpowiednią stopą, wyliczone od dnia faktycznej zapłaty dokonanej przez leasingobiorcę, do dnia zapłaty przewidywanej w umowie – stanowi o tym § 7 ust. 8 pkt 1 owu leasingu. Pozwani, nazywając ten rodzaj korzyści „kosztem kredytu rzeczowego” i odnosząc się do przedstawionych przez stronę powodową dokumentów zatytułowanych „wyliczenie odszkodowania i dyskonta” [k. 125, 127 i 129], z których wynika uwzględnienie przez stronę powodową tego rodzaju korzyści w wysokości odszkodowania, zarzucili, że strona powodowa w wyliczeniu tym nie wykazała, w jakiej części przyszłych rat uwzględnione zostały odsetki stanowiące „koszt kredytu rzeczowego”. Zarzut ten jest o tyle nieuzasadniony, że dyskonto jest co do zasady jest operacją dotyczącą odsetek. Przedstawione przez stronę powodową wyliczenia dyskonta określają „koszt kredytu rzeczowego” jako różnicę między opłatami sprzed rozwiązania umów, a opłatami po rozwiązaniu umów, z uwzględnieniem współczynnika dyskonta.

Zarzut ten zatem, Sąd Apelacyjny również uznał za nieuzasadniony.

Z tych przyczyn apelację pozwanych Sąd Apelacyjny uznał za nieuzasadnioną w części, w której zarzuca nieprawidłowe pomniejszenie odszkodowania strony powodowej i oddalił ją na podstawie art. 385 kpc.

Za nieuzasadnioną w całości uznać należało apelację strony powodowej, w której kwestionuje ona pomniejszenie należnego jej odszkodowania o uzyskaną ze sprzedaży przedmiotów leasingu cenę brutto, czyli uwzględniającą podatek VAT, a nie cenę netto – bez tego podatku.

Sąd Okręgowy, kierując się dyspozycją § 7 ust. 8 pkt 2 owu leasingu, prawidłowo przyjął, że wobec nie sprecyzowania w tym przepisie jak należy rozumieć użyte w nim pojęcie „ceny otrzymanej ze sprzedaży”, zastosować należy ogólną definicję ceny zawartą w ustawie o cenach, według której podatek od towarów i usług jest elementem cenotwórczym, zatem cena za towar lub usługę w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o cenach podatek ten uwzględnia. To uzasadnia stanowisko Sądu Okręgowego, że do określenia wysokości korzyści pozostających w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów leasingu, przyjąć trzeba cenę uzyskaną ze sprzedaży pojazdów w wysokości brutto – uwzględniającej podatek VAT.

Dla rozstrzygnięcia powyższej spornej kwestii istotne znaczenie ma też i to, że autorem owu leasingu była strona powodowa. Jakikolwiek więc niejasności w postanowieniach tych przepisów winny być interpretowane nie na jej korzyść, a na korzyść drugiej strony – tu: leasingobiorcy.

Argument strony powodowej, że podatek VAT nie może być uznany za uzyskaną przez nią korzyść, ponieważ jest odprowadzany do Skarbu Państwa jest o tyle nieuzasadniony, że – zgodnie z zasadą unikania podwójnego opodatkowania – strona powodowa zobowiązana jest odprowadzać jedynie różnicę między wysokością tego podatku uzyskaną ze sprzedaży pojazdów, a jego wysokością zapłaconą przy ich zakupie.

Gołosłowne pozostało twierdzenie strony powodowej, że samo odszkodowanie ustalone zostało przez nią w wysokości odpowiadającej ratom leasingowym w kwotach netto, czyli bez podatku VAT. Strona powodowa nie przedstawiła kalkulacji rat leasingowych, nie wykazała zatem, by obliczane one były bez tego podatku.

Z tych przyczyn apelację strony powodowej jako nieuzasadnioną należało oddalić na podstawie art. 385 kpc.

Wobec przegrania sporu w postępowaniu apelacyjnym przez każdą ze stron w zbliżonym zakresie, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 100 kpc, zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego.